

עמרי שרת אתה, שנולדת חסר

”תקילת במאזניא והשתכחת חסיר” (דניאל ה כז)

הרימו אותה על מאזנים
שקלו, ונמצאת חסר.
מאז אתה גוש על אבנים
אתה פסלת ביד היוצר,

אתה שארית מסתחררת
וסחרור שכזה רק גובר.
אין לו סוף. חשבת אחרת?
אולי תחשב שוב, חבר –

עוד מעט לא תראה שום הבדל
בין שחר ולבן ושחר
ושחר ושחר ושחר
והאד הנמסך אל הסחור

והשד המנשף מאחור
בחיונה ההולך וגדל.
עכשו מאחר כבר לבחר
ובעצם, כבר אין שום הבדל

בין האיש האסור בנחשת
לאזיק שאותו הוא אוסר.
עצתי: אל תביט אל החשך
אתה, שנולדת חסר.

הליכה מקיסריה

מעל לגבינים מתחשרים הספקות
או ליתר דיוק, הם תופחים כשאור
אם כן ואם כן, הם חוסמים את האור
וגדשם מתבצק ברקות.

או ליתר דיוק — לא ספקות, שרעפים
הריקים מתשוקה ומלאים מהריר
אשר זב, כן שמעתי, הקרע בשריר
כששוככת הלמות התפים.

אם כן ואם כן, כבר יגעת מאוד
מהריון הגורל, משקילת המלים
ובכלל מהדרך הזאת

מה אוית לפרש מכל זה, לא לצעד
להביט תחת עץ בשבילים העולים
או ליתר דיוק, לחזות —

נרפדות

הכל עטוף בקרום דק־דק של עצב
מיום ראשון ועד יום אחרון,
מלחיצת ראשית על שעון העצר
עד נקישת מכסה על הארון.

הכל עטוף מיום גלותה מרחם
בערגונות ציפת גלי־שפיר
שלא תשכח ידה המשתרכת
עוד רגע בשער המאפיר;

לְכֹל מְקוֹם תְּמִיד תִּגְרַר שְׁלִשְׁלֹת.
תְּמִיד תִּזְכֹּר. תְּמִיד עֲטוּף הַכֹּל.
כְּמוֹ מְרַבֵּד עַד־אֵין־קֶצֶה שֶׁל שְׁלֵג
אֲשֶׁר נוֹפֵל שָׁקֵט שָׁקֵט בְּלִי קוֹל,

הַכֹּל עֲטוּף הַיֵּטֵב. עֲטוּף עַד עֲצָם
לְאֵט, בְּאַהֲבָה וּבְמִהְדָּק.
חִיוֹךְ שְׁבַע־יָנֵךְ עֲטוּף בְּעֲצָב,
קְרוֹיִם רַךְ וְעַרְפְּלֵי שֶׁל עֲצָב דָּק.